GYÁSZBESZÉD
Juhos László temetése, 2024. december 13., Egy hajón, a Dunán.

Kedves Éva Asszony! Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Kollégák! Tisztelt Búcsúzók!

Eljöttünk, hogy a Pozsonyban, a Duna közelében született JUHOS LÁSZLÓ gyémántdiplomás gépészmérnök, energetika és reaktor szakmérnök kollégánkat, a Reális Zöldek Klub alapító elnökét, közéleti személyiséget, itt a Duna közepén, utolsó útjára elkísérjük.

Juhos Lacival – ahogy a szakmában őt hívtuk - 52 esztendővel ezelőtt ismerkedtem meg, amikor ő a Magyar Villamos Művek Tröszt Központi Hőtechnikai Szolgálatának (KHSZ) volt a vezetője. Nála dolgozott végzés után volt tankörtársam, jóbarátom, Láng Sándor. Jómagam, az egyik tröszti tagvállalatnál, a Budapesti Fűtőerőműben kezdtem. Amikor az Iskola utcai központban volt dolgom, a KHSZ-nél mindig felkerestem barátomat is. Itt kezdődött az ismeretségünk Lacival. Majd lett belőle egy ötévtizedes kapcsolat, amely főleg a kritikus szakmai helyzetek megvitatására, véleményeink ütköztetésére a MET-ben, a konferenciákon való találkozásokra és a honlapján megjelenő energetikai írásokra terjedt ki.
Amikor 1993-ban Németországból, a mannheimi szakértői csapatommal - együttműködve a MET helyi szakértőivel - Budapest energiakoncepcióján dolgoztunk, amikor egy fővárosi tulajdonú „igazi stadtwerke" megalapítását javasoltuk, akkor ő volt ennek a legkitartóbb támogatója. Ennek a nyoma a honlapján most is megtalálható.

Aktív szakmai pályafutása során az MVM-ben, a villamosenergia-rendszerrel kapcsolatos teendők elvégzése volt a feladata. A KHSZ vezetőjeként, csapatával a tröszti erőművek folyamatirányítási és méréstechnikai szakszolgálati igényeit látta el. Munkássága eredményeként korszerűsödött az erőművi ellenőrző mérésekhez használt eszközpark. Bevezette a szabadon programozható folyamatirányító rendszerek erőművi alkalmazását. Környezetvédelmi célból, az erőművek emissziós jellemzőinek meghatározására létrehozott egy mérőbuszt. Számos műszaki- fejlesztési témát kezelt - együttműködve különböző egyetemi tanszékekkel és kutatóintézetekkel. Részt vett a Paksi Atomerőmű létesítésének szakterületi feladataiban, a bős-nagymarosi vízlépcsőrendszer előkészítési munkáiban. Rendszeres továbbképzéseket szervezett az erőműves kollégáknak.

Tagja volt az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületnek (ETE), a Magyar Elektrotechnikusok Egyesületének. Egyik alapítója a rendszerváltoztatás után létrejött Magyar Energetikai Társaságnak (MET). A rendszerváltozatás idején az MVM-ben lezajlott nagy szervezeti átalakítások során, 1992-ben megszűntek az erőműves szakszolgálatok. Ő az előnyugdíjazást választotta. Szakterületét nem akarta elhagyni, ezért még abban az esztendőben megalapította a Reális Zöldek Klub Egyesületet.

Innentől kezdve az ország érdekeinek szolgálatában, küldetését tágabban értelmezte. Bekapcsolódott az energetikai ipar privatizásiós vitáiba, erőteljesen követte a Bős-Nagymaros vízlépcsőrendszerrel kapcsolatos folyamatokat, Szívügye lett a környezet megőrzése, bekapcsolódott a klímaváltozással kapcsolatos vitákba és harcolt az atomerőművi technológia folytatásáért. Szakmai szövetségeseket keresett. Honlapján sok-sok neves szakember szólalt meg.

Mint szakújságíró bejáratos volt a Parlamentbe. Honlapján és a szakmai konferenciákon rendszeresen tájékoztatást adott az országgyűlés energetikai témájú fejleményeiről. Politikai körökben sokat lobbizott Paks II megépítése mellett. Szorgalmazta a dunai vízerőművek kérdésének napirendre tűzését és a klímaváltozás okainak tudományos alapokon történő megvitatását.

Szakmai meggyőződését szilárdan, szókimondóan képviselte.

Jól átlátta a lényegi összefüggéseket. Ha ezt nem értették, akkor heves érveléssel védte meg. “Az igazság nem létszámfüggő” – mondta.

Szerette a sportot. Vitorlázott, fiatal korában a Dragon hajóosztályban Kékszalag győzelmet is szerzett. Nyugdíjasként is aktívan teniszezett, biciklizett, gondozta a kiskertjét.

Drága Kollégánk! Hiányozni fog nekünk a bátor harcosságod, impulzív személyiséged.

Szoros kapcsolatod volt az elemekkel. Különösen a vízzel. Legyen az a Balaton, a Tisza vagy a Duna. Harcoltál a szülőhelyed közeli Bősi, és a dunakanyari nagymarosi vízerőműért. A kettő közül az egyik megvalósult.

Most, amikor utolsó utadon elhagyod e dunai hajót, sorsszerű, hogy a szülőhelyedhez közeli erőmű turbináit elhagyó víz áramlása visz Téged az örökkévalóságba.

Földi léted urnája előtt állva, a kollégák nevében is, kívánok Neked örök nyugodalmat!

Drága Juhos Lacink, Isten Veled! Nyugodj békében!

dr. Korényi Zoltán

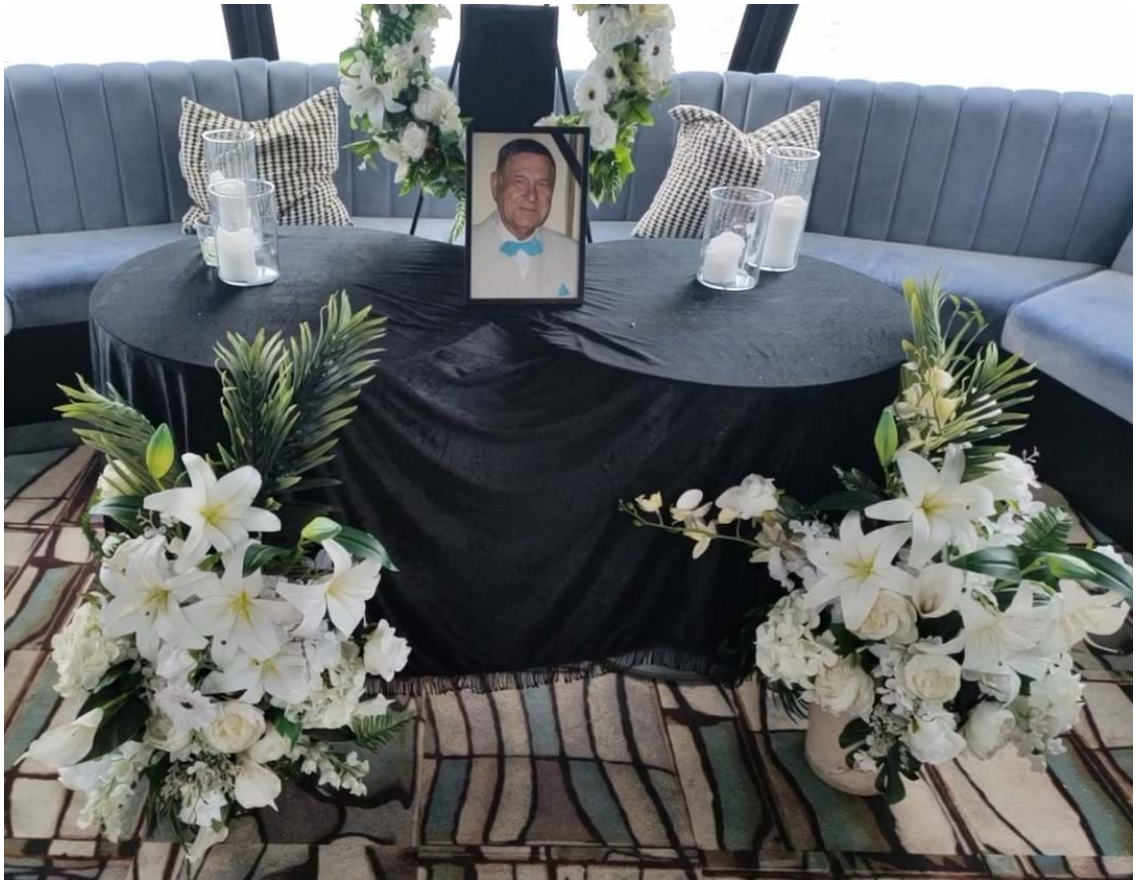

Juhos László a vizek embere volt

Földi életünknek határai, korlátai vannak: a születés és halál. Ezeken túl a felfoghatatlan ismeretlen van, ahova a görög mitológia szerint egy csónak visz át, Kháron ladikja. A holt lelkeket ő szállította át ladikjában a Sztüx folyón, azonban Kharón mindig is mogorva, sovány démon volt, aki nem szállított át olyan holt lelket, akit nem temettek el tisztességesen. A révészkedésnek árat is szabott, és aki nem tudott fizetni, azt százéves bolyongásra ítélte a Sztüx túlsó partján. Ha a temetésnek megadták a módját, akkor a halott lelke egy rézpénzzel tudott fizetni a szolgáltatásért. A többezeréves történet mitológiává alakult, mert mély mondanivalója van.

Juhos Lászlótól búcsúzunk, egy hajón kísérjük el őt a földi lét határáig. Az átkeléshez szükséges „rézpénzzel" is rendelkezik Juhos László: ez pedig nem más, mint a gazdagon megélt földi élete, mellyel előre gondoskodott átkelésének áráról, tartalmas életutat hagyva maga után.

1938. április 3-án született Pozsonyban, szülei második gyermekeként. Kisfiú korában, 1947-ben intézményesen kitelepítették családját, melynek következtében Leányváron telepedtek le.

Már felnőttkorúan, 18 évesen élte át 1956-ot. Az Esztergomban tartott felvonuláson, tüntetésen őt kérték fel, hogy olvassa fel a követeléslista 16 pontját. Egy sötét kapualjban társait lelőtték, azokat, akik a busz jobb oldalán ültek. Ő úgy menekült meg, hogy a busz tetején a csomagtartóban a bal oldalon húzta meg magát. Ez az esemény előre jelezhette, hogy még sok feladat vár rá.

A technikumi tanulmányai befejezését követően a Dorogi Erőműben kezdte meg munkaviszonyát, majd a Magyar Villamos Művek Tröszt ösztöndíjasaként jutott be, és folytatta tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen. Hőerőgépészmérnök, majd energetikus szakmérnök, valamint reaktor szakmérnöki diplomákat szerzett. Ezzel megtalálta élete hivatását, a szakmájában innovatív megoldásokat keresett. A Magyar Villamosművek Tröszt folyamatirányító mérnökeként, majd a villamosenergia iparág meghatározó szereplőinek tanácsadójaként dolgozott. Energetikai és környezetvédelmi témákban a Figyelő című hetilapban, majd a realzoldek.hu internetes médium főszerkesztőjeként publikált, gazdag életművet hagyva maga után.

Alapító elnökként 1992-től irányította a Reális Zöldek Klub szakmai munkáját, elkötelezett híve volt a ZÖLD mozgalomnak. Alapító tagja volt a Magyar Energetikai Társaságnak, tagja a Magyar Elektrotechnikusok Egyesületének. Elhivatottsággal érdeklődött a közélet, illetve a politika iránt. Újságíróként rendszeres résztvevője volt a közéletnek, ezzel törekedett környezetvédelmi célokat érvényesíteni, amint a Reális Zöldek Klub célkitűzésében is megfogalmazott. Az ember és a társadalom harmonikus együttélését kívánta segíteni. És ez sikerült is, mert az általa alapított klub alapvető célja, hogy a környezetet lényegesen befolyásoló döntések szakmai-társadalmi vitájában jó megállapodások szülessenek.

Tudatos környezetvédő volt, azonban a környezetvédelmi optimumot a szakmai fejlődés oldaláról közelítette meg. Lesújtó véleménye volt az álkörnyezetvédőkről, akiket az aktuális politika irányelvei vezéreltek és nem a szakmai irányelvek.

Hatvan éven át kifejtett okleveles gépészmérnöki szakmai tevékenysége elismeréséül a Budapesti Műszaki Egyetem 2023-ban gyémántoklevélben részesítette.

Magánélete is szerencsésen alakult, első házasságából egy leánygyermek született, Katalin, aki két fiúunokával ajándékozta meg. 1989. december 25-én ismerkedett meg második feleségével, Évával, akivel örömteli éveket töltve, 2007-ben házasságot kötöttek.

Egy vidám, művelt, társasági ember volt, jó humorral, széles érdeklődési körrel, szeretett kirándulni, utazni. Ismert sportember is volt, 1970-től vitorlázott, 1973-ban már dragon osztályú Kékszalag győzelmet tudhatott magáénak. Még nyugdíjasként is aktívan teniszezett, biciklizett, valamint gondozta kiskertjét.

A Reális Zöldek Klub keretében gazdag tevékenységet, munkát folytatott, ezzel leróva a Duna iránti szeretetét, illetve aggodalmait a Bős-Nagymarosi vízlépcső, illetve Paks miatt. Önzetlen munkája kissé kudarcot vallott, azt érzékelte, hogy nem kap megfelelő figyelmet, elismerést, pedig tudását, céljait törekedett bátran kivitelezni, eszméihez, elveihez mindvégig ragaszkodva.

Kedves halottunktól búcsúzik most felesége, Éva asszony, akivel jóban, rosszban kitartottak egymás mellett közel 35 éven át, aki az utóbbi években mellette, otthon ápolta, segítette Őt, ameddig ereje és egészsége engedte.

Búcsúzik: leánya Kata, két unokája, illetve öccse és családja.

Búcsúzik az általa létrehozott közösség, a Reális Zöldek Klubja, barátai, volt munkatársai.

Életével, cselekedeteivel, szavaival kitörölhetetlenül beleírta magát mindazok emlékezetébe, akik ismertük és szerettük Juhos Lászlót, akinek a kiszabott esztendei leteltek, útra kelt, visszatér a Természet örök körforgásába, amidőn most, 2024. december 13-án elengedjük hamvait a Duna sodrásába.

Léta Sándor

A fotókat Aranyossy György készítette